

DUMINECA

Organul Vicariatului Episcopal gr. cat. român din Maramureș.

Biuroul de distribuire: Librăria Asociațiunii Sighet, Piața Unirei No. 25.

Apare în fiecare Duminica.

Prețul unui exemplar: 1 Leu.

Castitatea (Curățenia).

Trad din franceză după Rua.

(Urmare)

În urmă, dacă ne gândim puțin asupra dignității noastre de oameni, și în special de creștini, nu vom fi mai puțin convinși de necesitatea curățeniei. Noi am fost creați după chipul și asemănarea lui Dumnezeu și avem ceva din divinul său caracter în noi; degetul Domnului imprimat pe fruntea noastră și sufletul nostru este o suflare Dzeiască. Omul este regele și pontificele lucrurilor din lume, demnitatea sa nu este mai prejos ca a unui înger. De ce curățenie trebuie să fie încărcat sufletul nostru? Cum trebuie să strălucească capul acestui rege încununat fiind cu diamantul virtuții, mijlocul său încins cu brâul curățeniei, trupul său îmbrăcat cu haina aurită a curățeniei.

Ba mai mult! Noi suntem membrii lui Isus Christos, Fiul lui Dumnezeu făcându-se om a contras cu noi o unire așa de strânsă, încât noi suntem supușii lui, membrii săi, membrii pe cari ne-a răscumpărat cu scump sângele său, cu prețul vieții sale pe cruce, membrii spălați în scaldă Sf. Botez, și pe cari zilnic ne hrănește cu trupul și sângele său scump în Sf. cuminetură. Noi nu mai suntem ai noștri, ci ai lui Dumnezeu, deci cum trebuie să ne cinstim și cât de curății trebuie să ne ținem. Ca sfințenie în gândire și în lucrurile noastre, cum trebuie să strălucească toate aceste întru noi.

(Va urma)

Rătăcirile sectelor cu privire la botez.

de Patrișiu Bârlea

Botezul este condițiune neapărată pentru a fi cineva creștin. Nimeni nu se poate numi creștin dacă nu s'a botezat. Această condițiune a pus-o Domnul nostru Isus Hristos în vorbirea ce a avut-o cu Nicodim, zicând: „De nu se va naște cineva din apă și din Spirit, nu va putea să intre în împărăția lui Dumnezeu”. (Ioan c. 3. v. 5.)

Ca semn al legământului cu Dumnezeu în v. testament era tăie-

rea împrejur, după cum botezul este legământul cel face creștinul cu Mântuitorul Hristos. Dumnezeu a zis lui Avram „Și acesta este legământul meu, pe care aveți, să-l păziți între mine și tine și între semânția ta..... Tot pruncul, parte bărbătească de opt zile dintre voi și toate neamurile voastre se va tăia împrejur. (Facerea c. 17. v. 10—13).

Această obligațiune s'a păstrat

până la Domnul nostru Isus Hristos, și se păstrează până azi la poporul evreesc.

Sf. Scriptură a Noului Testament încă ne vorbește despre tăierea împrejur „Și a fost în ziua a opta, au venit să taie împrejur pruncul” (Luca c. 1. v. 59). Chiar și Hristos s'a supus „și când s'a implinit opt zile ca să-l taie împrejur, s'a chemat numele lui Isus. (Luca c. 2. v. 21).

Tăierea împrejur era o condițiune neapărată pentru ca cineva să facă parte din poporul ales al lui Dumnezeu. De aceea ei se supuneau cu toții, prunci sau oameni în vârstă. Aceasta a fost înainte mergătoarea botezului.

Ei iau ca motiv cuvintele Domnului nostru Isus Hristos, care a zis: „Cel ce va crede și se va boteza, se va mântui, iar cel ce nu va crede se va osândi” Marcu c. 16. v. 16. Adventiștii zic: „copiii nu-și pot da seamă, de credința în Mântuitorul, de aceea nu se pot boteza”.

Socotința aceasta este foarte greșită, căci nici copiii Evreilor nu-și puteau da seamă de credința în Dumnezeu și de legământul făcut cu Avram și cu toate acestea porunca lui Dumnezeu era ca să se taie împrejur la elatea de opt zile.

Porunca Dumnezeiască avea în vedere credința părinților în cari trebuiau să crească și să învețe pe copiii lor. Pe baza credinței părinților, Domnul nostru Isus Hristos a binecuvântat și a tămăduit copiii. Credința acelor mame le-a îndemnat să vie cu copiii lor ca să-i binecuvânteze. Un om, având un fiu greu bolnav, l-a adus la Domnul nostru Isus Hristos ca să-l vindece. (Matei c. 17 v. 14—18). Nici acel copil, din cauza vârstei și a boalei, nu-și putea da seamă de puterea Mântuitorului. Aci a slujit numai credința părintelui. Tot așa a fost și cu rugăciunea cananienței, (Matei c. 15 v. 21—28.) când a rugat pe Mântuitorul să vindece pe fiica ei, care nici nu era de față. Așa a vindecat pe sluga sutașului pentru credința acestui sufaș. Luca c. 7 v.

1—10. Deasemenea a vindecat pe slăbănogul din Capernaum (Marcu cap. II. v. 1—12) pentru credința celor ce-l purtau pe pat, căci acela nu putea vorbi „ca să-și arate credința, nici dorința de a merge la Mântuitorul. Din toate cele arătate se vede că Domnul nostru Isus Hristos a binecuvântat pe prunci și a vindecat pe cei bolnavi pentru credința părinților sau altora.

(Va urma)

Spre culmile credinței.

(La Bicsad.)

Depart, la un colț al României mari, se întinde un ținut dintre cele mai frumoașe.

Inconjurat de un brâu de munți, cele 16 sate, se ascund prin văi, pe marginea pârâiașelor sglobii, sau pe coastele pline de pășune.

Orașul Nou, Negrești și *Bicsad*, sunt cele trei centre principale ale Oașului.

Dacă peste cele două dintâiu putem trece, fără a face constatări caracteristice, Bicsadul rămâne un punct, unde trecătorul se oprește și se pleacă cu evlavie, în fața pământului binecuvântat, înzestrat cu atâtea bogății de către dumnezeieștile puteri și inconjurat de vis și poezie . . .

Așezat la 41 km. de Sătmar, Bicsadul se resfață la poalele munților, cari formează hotarul între Csehoslovacia și România.

Un soare strălucitor și dulce luminează, în diminețele senine, casele vâruite cu alb, ascunse pînă la stuful fidanilor de brazi, și scăldate de răcoare nopților cu lună.

Un parc plantat cu roze, albe și crem, se revarsă în preajma satului.

O moară de apă, face să răsune câmpul de zgomotul înăbușit al cascadei, ce cade cu belșug în cupele roșii uriașe.

Acesta este Bicsadul. Renumit prin aerul de brazi; admirat prin poziția pitorească, comuna este locul de pelerinaj al țărănilor români, șvabi și ruteni din județele învecinate.

Aici se află Mănăstirea Bicsad cu icoana făcătoare de minuni.

În părțile noastre se păstrează vechile obiceiuri, de a vizita de două ori pe an Sfânta Mănăstire și a aduce daruri icoanei.

Ziua Sfântului Petru și Sf. Maria, sunt sărbătorile, când procesiuni mărețe se îndreaptă din îndepărtatele sate al ținutului, către altar.

Aici în brațele castanilor stufoși, în mijlocul plantațiilor de vie roditoare, mănăstirea din vârful dealului, chiamă în orele de utrenie miile de credincioși la un moment de înălțare sufletească.

Costume pestrițe de fete, cu obraji înbujorați, voinici cu trăistile brodate cu roșu pe fire de cașmir, se amestecă, îndreptându-se fiecare către capelele de scânduri în care un sfânt, uitat de lume, cu degetul ridicat, inspiră pelerinilor, tăcere!... Și pe când razele soarelui împletesc boabe de sudoare peste frunțile venite de departe, clopotele, cu glasul lor de argint vibrează în atmosfera cu miros de lămâie, trimitând sunete plângătoare până în văile, unde izvoarele aleargă sgomotos.

Icoana sfântă a precistei imaculate, cu chipul zimbilor, privește din cununa de aur, lacrimile ce brăzdează ochii celor ce sufăr și cari au venit să ceară sfinților sănătate.

Dintre perdelele albe de borangic, lucrate cu fire de aur, se poate distinge mâna înegrită sărutată de atâția păcătoși.

Și câți nu am primit de aici tămăduire!

Argintul în formă de picioare, mâini, ochii, depuși pe sociul icoanei, dovedesc că, sunt numeroși aceia cari s'au uns cu mirul făcător de minuni.

Iată de ce în zilele de procesiune, mulțimea se apleacă cu evlavie și sărută pedestalul vechi sau își sterge mădulele bonlave de chipul fecioarei.

Icoana făcătoare de minuni, este

veche, și aurul ce-i îneadrează veșmântul este dăruit de credincioși.

A fost adusă în mănăstire de un cioban, găsită și de acesta în câmp pe când săpa să facă o fântână. A fost lovită cu lopată și astăzi încă păstrează semnele acestei lovituri.

Se zice că deși adusă la mănăstire, în timpul nopții, fugea înapoi la locul de unde a fost găsită.

Numai după multe rugăciuni, sfânta Fecioară, s'a îndurat să rămână mai departe în locașul unde se află astăzi.

În diminețile de sărbătoare, spintecă spațiul, plutind peste vârfurile de molifi, coruri religioase, ieșite din pieptul miilor de feciori și fecioare, în strea albe.

Psalmii către Atotputernic se amestecă cu plânsul bolnavilor, cu freamătul frunzelor sau cu nechezatul prozaic al cailor, neadăpați încă.

Și, pe când clopotele din turnul mănăstirii vestesc satelor începerea leturghiei, când vântul tremură șuvițele de păr ale copilelor ce stau încovoiate peste cărțile de rugăciuni, zefirul subțire, negrait de melancolic, ocolește prevăzător mulțimea; deschide cămășile de pânză în chenare galbene, răcorește sânii fetelor sglobii, mângâie ochii buni, galeși și cere lui Dumnezeu îndurare!

Mănăstirea Bicsad va trăi multe secole, pentru alintarea suferințelor celor mulți și buni.

(După A. Davidescu.)

Ioan Botezătorul, Înaintemergătorul lui Isus.

Sf. Biserică — după spusele Sf. Augustin — amintirea sfinților de-ărându-l o face în ziua morții lor, deoarece aceasta este ziua nașterii lor spre viața cea veșnică. Însă față de serbarea amintirii Sf. Ioan botezătorul biserică se abate de regula generală și încă din cauză, că acest pre-

vestitor al Mântuitorului despre care grăiesc și profeții s'a sfințit deja în pântecul maicei sale și astfel sfânt a fost înainte de nașterea sa.

Cei mai vestiți părinți ai bisericii ne învață, cum că aici nu e vorbă numai de sfințenie externă, ci și despre iertarea păcatului original prin darul lui Dumnezeu, de care dar Sf. Ioan botezătorul fu împărțășit atunci, când Preacurata Fecioară Maria Maica Domnului nostru Isus Hristos a cercetat pre mătușa sa pre Elizabeta maica Sfântului Ioan.

Apropiindu-se vremea, când Isus trebuia să se arete în fața oamenilor ca Mântuitor al lumii, în anul al 15-lea al domniei lui Tiberiu Cezarul, — fost'a cuvântul Domnului către Ioan, fiul lui Zaharie în pustiu, ca să propovăduiască, precum s'a scris în cartea prorocului Isaie care zice: „Glasul celui ce strigă în pustie: gătiți calea Domnului, drepte faceți cărările lui. Toată valea se va umple și tot muntele și măgura se va pleca. Și cele strâmbe vor fi drepte și cele colțuroase căi netede. Și va vedea tot trupul mântuirea lui Dumnezeu.

Și a venit Ioan în tot ținutul Iordanului, propovăduind botezul pocăinței, întru iertarea păcatelor. Și zicea: „Pocăiți-vă, că s'a apropiat împărăția cerurilor“! Și acest Ioan își avea îmbrăcăminte din păr de cămilă și brâu de curea împrejurul mijlocului său. Și mâncarea lui era vlăstări și miere sălbatecă. Atunci ieșea la dânsul tot Ierusalimul și toată Iudeea și tot împrejurul Iordanului. Și se bote-

zau în Iordan dela dânsul, mărturisindu-și păcatele sale. Iar văzând pe mulți din Farisei și Saducei venind să se boteze, le-a zis: „Pui de năpârcă“! Cine v'a arătat vouă să fugiți de mânia cea viitoare? Faceți dar roduri vrednice de pocăință. Și să nu vă lăudați, zicând întru voi înși-vă: Tată avem pe Avram! Că zic vouă: Dumnezeu poate și din pietrile acestea să ridice fiii lui Avram. Că iată și securea la rădăcina pomului zace. Deci tot pomul care nu face rod bun, se taie și în foc se aruncă. Și-l întrebau pe el popoarele: „Dar ce vom face“? Ioan a răspuns: „Cel ce are două haine, să dea celui ce nu are. Și acela ce are bucate, să facă asemenea“! Și au venit și vameșii să se boteze dela dânsul și au zis: „Dascăle, ce vom face“? Iar el le-a zis: „Să nu cereți nimic mai mult, decât este rânduit de lege“. L-au întrebat și ostașii: „Dar noi ce vom face“? Și le-a răspuns: „Pe nimeni să nu asupriți, nici să grăiți de rău; ci vă ajungă leafa voastră“!

Iar poporul cugeta întru inima sa de Ioan: „Oare nu cumva este acesta Hristos“? Deci Ioan a răspuns tuturor: „Eu cu apă vă botez pe voi. Dar vine cel mai tare decât mine, căruia nu-i sunt vrednic a-i deslega curelele încălțămintelor. Acela vă va boteza cu Spiritul Sfânt și cu foc. Acela are lopată în mâini și-și va curăți aria și va strânge grâul în jitniță, iar paiele le va arde cu focul cel nestins“. — Și multe alte propovăduia poporului, mângâindu-l.

Calendar săptămânal.

21—27 Iunie 1925.

21. **Duminica 2 d. Rusalii.** (Matei c. 4. v. 18—23, ev. inv. 2. gl. 1.) M. Iulian cel din Tarsis.
22. Luni. M. Eusebie Episc. Samosatelor. 380 d. H.
23. Marți. M. Agripina.
24. **Miercuri. Nașterea sf. Ioan Botez.**
25. Joi. C. M. Febronia. 304 d. Hr.
26. Vineri. C. P. n. David din Tesalonic. 540.
27. **Sâmbătă. C. P. n. Samson.**